

[A. C. Normann.]

ninger, og det vil i hvert fald sige, at man bryder klausulerne, hvis man går uden om dem.

Der er et ræsonnement, jeg gerne vil gøre gældende, inden jeg afslutter. Jeg har i denne debat lyttet efter et virkeligt motiv til de to partiers standpunkttagen til forsvarsudvalget og til forsvarsdebatten. Jeg har haft meget vanskeligt ved at finde ud af den reelle årsag til den stilling, de to partier har taget. Et af resultaterne af debatten er, at det er blevet endnu mere uforståeligt, hvad der egentlig ligger bagved, medmindre hensigten er den, som jeg var inde på i går, at det er en manøvre, at de to partiers udtalelser og deres udtræden af forsvarsudvalget skal tjene til at få nogen til at tro, at det radikale venstre saboterer arbejdet og ikke er til at arbejde sammen med. Det foranlediger mig til at stille et spørgsmål til det ærede medlem hr. Erik Eriksen. Jeg har siddet og fået med megen gru den tanke, hvad der ville være sket, hvis vi for 5 fjerdingår siden havde taget imod det ærede medlem hr. Erik Eriksens invitation til at indtræde i en regering sammen med de konservative. Jeg vil gerne spørge, om det ærede medlem i den situation heller ikke ville have forhandlet med det radikale venstre om forsvarspolitikken. Der er noget, der kunne tyde på det, for det synes at være det ærede medlems opfattelse og ønske, at socialdemokratiet ikke skal tage det radikale venstre med i overvejelserne vedrørende det spørgsmål.

Det ærede medlem har sandt at sige ikke besvaret ret mange af de spørgsmål, der er rejst over for ham. Det ville alligevel være hyggeligere, om debatten kunne afsluttes med, at det ærede medlem nu svarede på et af dem. Jeg er virkelig spændt på, hvilken rolle det ærede medlem havde tiltænkt os, hvis vi var kommet i regering sammen med det ærede medlem og sammen med de konservative.

(Kort bemærkning).

Niels Andersen: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Poul Møller vedrørende det ærede medlems fortolkning af de udtalelser, jeg fremsatte før, at det er typisk for det konservative folkepartis medlemmer,

at de altid søger at fortolke det, man siger, således, at det falder ud til gunst netop for den konservative politik. Jeg tror ikke, at nogen af dem, der har hørt, hvad jeg sagde, er i tvivl om, hvad jeg mente: at såfremt den økonomiske situation ikke forringes og stabiliseringslånet er færdigindbetalt, kan man udstede obligationer til fri omsættelighed. Det mener jeg fortsat, og det er min personlige mening. Men når det ærede medlem hr. Poul Møller polemiserer på det grundlag, at jeg alligevel ikke mener det, og at jeg ikke vil være nogen køp i hjulet, vil jeg sige, at jeg ganske simpelt ikke ønsker at være genstand for de taktiske manøvrer, som venstre og de konservative til enhver tid tilsigter. Det ligger klart for os alle sammen, at det er overordentlig svært for de to oppositionspartier at hævde sig, de har vanskeligt ved at fremføre en virkelig konstruktiv politik for befolkningen, og derfor griber de til sådanne små ting, som spørgsmålet om stabiliseringslånet i virkeligheden er, for over for befolkningen at give det indtryk af, at det, de to partier ønsker gennemført, er noget, der er aldeles vigtigt, og som er nødvendigt for at opretholde samfundets funktioner.

(Kort bemærkning).

Fuglsang: Der er et gammelt ord, der siger, at det er i nøden, man skal kende sine venner, og det vil her sige, at man skal vurdere, hvad der er ærlighed, og hvad der er politisk spekulation. Jeg står her med Folketingstidende fra 1941 og vil gerne citere fra mødet den 3. september (Folketingstidende 1940-41, sp. 2540):

„I skrivelse af 25. f. m. anmoder justitsministeren under henvisning til grundlovens § 56 om folketingets samtykke til, at folketingsmændene Peter Alfred Jensen, Aksel Larsen og Martin Nielsen i medfør af § 2 i lov nr. 349 af 22. august 1941 om forbud mod kommunistiske foreninger og mod kommunistisk virksomhed tages i forvaring.“

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen blev dengang i 4 år hindret i at møde her i salen. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var til stede, men da den omtalte lov blev behandlet, var der ingen, der bad om ordet.